

Arrest

**nr. 342 053 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 augustus 1998 zonder enig identiteitsdocument België binnen en verzoekt op 21 augustus 1998 om internationale bescherming. Op 20 juni 2005 neemt de toenmalige adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Bij schrijven van 6 december 2022 verzoekt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus te heroverwegen op basis van artikel 55/3/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker wordt op 1 april 2025 en 19 mei 2025 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling de redenen tot het behoud van de vluchtelingenstatus toe te lichten.

1.4. Op 27 juni 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 juli 2025 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Darbandikhan, gelegen in provincie Suleimaniya (Noord-Irak). U bent in 1992 lid geweest van de PUK (Patriotic Union of Kurdistan) waar u belast was met het verzamelen van informatie over de islamitische partij de Buzetnawy Islamy (Islamic Movement of Kurdistan of IMIK) en hiertoe contacten onderhield met leden van deze partij. Zo zou u een aanslag van deze partij op de PUK hebben voorkomen na het doorspelen van informatie hierover aan de PUK. Twee leden van de IMIK werden hierbij door de PUK gearresteerd. U zou hiervoor verantwoordelijk zijn gesteld door deze partij die u vervolgens meermaals bedreigd heeft. In juli 1996 werd een granaat gegooid op uw huis waardoor uw moeder zou zijn overleden. Hierdoor ontvluchtte u in juni 1997 Irak op clandestiene wijze en reisde via Iran en Turkije naar België.

U diende op 21 augustus 1998 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Irak uit vrees vermoord te worden door leden van de IMIK en de familie van de twee gearresteerde personen. U zou ook de “Jihad”- beweging vrezen die een onderdeel zou zijn van de IMIK. Op 25 november 1998 werd uw asielaanvraag niet-ontvankelijk (kennelijk ongegrond) verklaard. U diende op 30 november 1998 een beroep in tegen deze beslissing waarop het CGVS op 9 februari 1999 besloot dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Op 22 juni 2005 werd u erkend als vluchteling omwille van uw activiteiten voor de PUK.

Op 6 april 2006 werd u door het Hof van Beroep (HvB) Antwerpen strafrechtelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (met probatie-uitstel gedurende 5 jaar) voor feiten van belaging, bedreiging door gebaren of zinnebeelden, mondelingen bedreigingen, het onwettig dragen van een wapen en het onwettig gevangenhouden van een persoon.

Op 13 februari 2020 werd u bijkomend strafrechtelijk veroordeeld door het HvB Antwerpen tot een jaar gevangenisstraf (met probatie-uitstel gedurende 3 jaar) voor feiten van diefstal gepleegd bij nacht met de omstandigheid dat u, om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, gebruik heeft gemaakt van een voertuig of enig ander al of niet met een motor aangedreven tuig.

Op 2 oktober 2021 werd u door de rechtbank van Duinkerke (Frankrijk) nogmaals strafrechtelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf maanden en een geldboete van 500 Euro voor feiten van mensensmokkel. U kreeg eveneens een inreisverbod voor Frankrijk opgelegd voor de duur van vijf jaar.

Op 25 maart 2022 werd u door de luchthavenpolitie te Düsseldorf gecontroleerd waar u in het bezit was van een vliegticket met bestemming Suleimaniya.

Volgend op uw strafrechtelijke veroordelingen ontving het CGVS op 19 december 2022 een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om uw vluchtelingenstatus te heroverwegen.

Teneinde u de gelegenheid te bieden om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot het behoud van uw status werd er op 1 april 2025 een persoonlijk onderhoud georganiseerd. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud toe te zijn teruggekeerd naar Irak in 2022. In het dossier van uw partner H(...), S(...) A(...) G(...) (CG (...); O.V. (...)) werd daarenboven een email aangetroffen die vliegtickets dd. 25 januari 2025 naar Irak bevatten op naam van uw 3 kinderen S(...), S(...) en M(...). Gelet op deze vaststellingen werd u op 10 april 2025 opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 19 mei 2025 teneinde de opheffing van uw vluchtelingenstatus te onderzoeken.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 mei 2025 geeft u toe ook in januari 2025 te zijn teruggekeerd met uw gezin naar Irak daar uw partner graag even weg wilde en om uw familie te kunnen bezoeken. Daar uw partner zwanger bleek te zijn kon zij niet direct terugvliegen naar België waarna zij en de kinderen gedurende 3-4 maanden in Irak verbleven. U keerde in mei 2025 terug naar Irak om uw gezin op te halen en verklaarde daags voor uw persoonlijk onderhoud te zijn teruggekeerd naar België.

Ter staving van onderhavige procedure toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 1 april 2025 op uw gsm een foto van de identificatiepagina van uw Belgisch vluchtelingenpaspoort, alsook documenten ter staving van de stopzetting van uw activiteiten als taxichauffeur. Hoewel u gevraagd werd een (integrale) kopie van deze documenten over te maken aan het CGVS heeft u tot op heden dit nagelaten.

B. Motivering

U werd op 22 juni 2005 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden opgeheven.

Artikel 55/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (1) van het Verdrag van Genève houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier en uw verklaringen blijkt immers dat u tussen maart 2022 en mei 2025 drie keer bent teruggekeerd naar Irak. Uit een rapport van de Duitse luchtvaartpolitie (map landeninformatie – bron 1) blijkt vooreerst dat u op 25 maart 2022 op de luchthaven te Düsseldorf tijdens de uitreiscontrole in het bezit van uw Belgische vluchtelingenpaspoort, verblijfstitel en een boardingpass voor een vlucht naar Suleimaniya was. Gelet op de documenten die u neerlegde bij de controle, alsook dat het u ontbrak aan een reistoestemming voor Irak van de Belgische autoriteiten werd u bevrraagd over uw reismotief. U verklaarde desgevraagd dat u uw familie wilde bezoeken. Nadat u door de Duitse autoriteiten op (de betekenis van) uw vluchtelingenstatuut werd gewezen gaf u aan alsnog te willen reizen. U verbleef tien dagen in Erbil en Suleimaniya waarna u terugkeerde naar België (CGVS 1, p.13-15).

U reisde samen met uw gezin op 25 januari 2025 opnieuw naar Irak. U reisde wederom via Düsseldorf naar Suleimaniya in het bezit van uw vluchtelingenpaspoort (map landeninformatie – bron 3). U verbleef twee weken in Suleimaniya en Erbil, en reisde hierna alleen terug naar België. Begin mei reisde u wederom terug naar Suleimaniya om uw gezinsleden op te halen, verbleef u er 'twee weken en een paar dagen', waarna u op 13 mei 2025 met uw gezin terugreisde naar België. U reisde telkens met uw Belgische vluchtelingenpaspoort (CGVS 2, p.3-6).

In casu wordt niet betwist dat u vrijwillig en op legale wijze meermaals van en naar Irak bent gereisd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van uw nationaliteit en dat u, overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood heeft aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn. Uit uw gedragingen blijkt de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u aangehaalde redenen voor uw terugkeer naar Irak zijn niet van dien aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het 'vrijwillige karakter' van uw terugkeer, noch aan het besluit dat u zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van uw nationaliteit. U hier naar gevraagd, merkte u op dat uw terugkeren ingegeven werden daar u uw familie wilde bezoeken, u hen mist en u uw vader, die al op leeftijd is, zijn kleinkinderen niet wilt ontzeggen (CGVS 1, p.14 ; CGVS 2, p.4). Op geen enkel moment tijdens uw verschillende reizen naar en verblijven in Irak kende u problemen. Niettegenstaande u aanhaalt dat u in Irak wel voorzichtig moet zijn, dat het gevoel van 100% veilig te zijn er niet is en dat, ondanks uw problemen in Irak heden bijna 30 jaar geleden zijn, 'er nog altijd iets van kan komen' doet dit alles geen afbreuk aan het feit dat u, de verschillende keren dat u terugkeerde naar Irak, nimmer problemen kende en u er zich ogenschijnlijk vrij kon bewegen tussen verschillende steden en verblijfsadressen bij familie en vrienden. Uw verklaringen dat de Koerdische autoriteiten niemand kunnen beschermen en u niet terugkeerde naar Darbandikhan, de plek waar uw problemen in de jaren 90 plaatsvonden, doen evenmin afbreuk aan deze vaststelling (CGVS 1, p.13-15 ; CGVS 2, p.7-9). Er kan hier immers dienstig verwezen worden naar de vaststelling dat, nog terzijde geschoven dat u geenszins aantoonde dat u niet in Darbandikhan bent geweest, zowel Suleimaniya als Erbil in Koerdistan gelegen zijn. U heeft zich bijgevolg aldus zelf en vrijwillig onder de bescherming van de Koerdische autoriteiten geplaatst. Het louter op algemene wijze opmerken dat u toch wel voorzichtig moet zijn, dat het leven hier (in België) meer geordend is en u zich hier geen zorgen hoeft te maken over uw veiligheid, volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Uw herhaalde terugkeer bevestigt dit.

Waar u nog opwerpt dat het op een misverstand berust dat u niet wist dat u met een K- en/of C-kaart niet mocht terugreizen naar Irak wijst het CGVS er op dat deze verklaring geen steek houdt (CGVS 1, p.15 ; CGVS 2, p.10). Er kan van u, een begunstigde van internationale bescherming, immers verwacht worden dat u zich terdege informeert over de documenten die u kreeg uitgereikt en welke rechten (en plichten) u

overeenkomstig deze documenten heeft. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u reeds in maart 2022 door de Duitse autoriteiten, bij uw uitreis naar Irak, werd gewezen op (de betekenis van) uw vluchtelingenstatuut (map landeninformatie – bron 1), alsook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 1 april 2025. Dat u amper een maand later, wetende dat een terugkeer naar Irak op fundamentele wijze indruist tegen het oogmerk van internationale bescherming wederom naar Irak reist tart werkelijk elke verbeelding. Uw gedrag doet elke geponeerde vrees voor vervolging teniet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u, nadat u tijdens beide persoonlijke onderhoudsgeven geconfronteerd werd met uw verklaringen omtrent uw terugkeren, meermaals gewezen werd op uw medewerkingsplicht, alsook werd aangemaand uw (integrale) vluchtelingenpaspoort en elk ander (reis)document met betrekking tot uw terugkeren neer te leggen (CGVS 2, p.2-3, 6 & 10). In weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust heeft u dit evenwel nagelaten. De vaststelling dat u weigert eender welk reisdocument en/of vluchtelingenpaspoort voor te leggen, alsook gelet op de frequentie en het gemak van uw terugkeren in de afgelopen drie jaren bestaat er evenwel een ernstig vermoeden dat u veel vaker bent teruggekeerd naar Irak dan u wenst toe te geven. Dient er hierbij nog te worden gewezen op het feit dat een vluchtelingenpaspoort niet geldig is voor het land van nationaliteit waarvoor de vluchteling internationale bescherming geniet. Niettegenstaande u dit bij confrontatie met deze informatie ontkent is het hoogst opmerkelijk dat u zonder enig Iraakees document of nationaal paspoort Irak hebt kunnen inreizen (CGVS 1, p.4 &15 ; CGVS 2, p.6). Bijgevolg bestaat ook hier een ernstig vermoeden dat u over een Iraakees paspoort beschikt.

Waar u nog verwijst naar uw lang verblijf in België, alsook dat uw gezin hier is (CGVS 2, p.2) moet worden opgemerkt dat ook dit bovenstaande bevindingen dat u herhaaldelijk en vrijwillig naar Irak terugkeerde om te buigen en uit uw eigen verklaringen nergens blijkt dat u zich niet opnieuw permanent in Irak zou kunnen vestigen. Het CGVS merkt hierbij op dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming en bijgevolg niet weerhouden kunnen worden als reden voor behoud van uw vluchtelingenstatus. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat onderhavige beslissing enkel inhoudt dat uw vluchtelingenstatus wordt opgeheven in toepassing van artikel 55/3 Vreemdelingenwet, maar bevat zelf geen verwijderingsmaatregel. Evenmin impliceert deze beslissing dat automatisch een einde aan uw verblijf in België zal worden gesteld. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde actueel niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en dient uw vluchtelingenstatus dan ook te worden opgeheven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA

Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Suleimaniya ongeveer 2.396.206 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum omtrent de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KAR in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering, na lange onderhandelingen, een begrotingsakkoord dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In de afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen tekortkomingen in de basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal vreedzaam verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de betogers. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer

gewapende organisaties met elkaar in gevecht zijn. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation" van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420 aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

De Turkse autoriteiten plegen ook gerichte moordaanslagen in de provincie op personen die verdacht worden van banden met de PKK. Iran voert ook dit soort aanvallen uit in de provincie op leden van zowel Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen.

De provincie is ook de thuisbasis van verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroepen, waaronder Shorshger en Zahmatkeshan. In juni 2023 braken er dodelijke gevechten uit tussen deze twee groepen als gevolg van de toenemende spanning tussen beide.

In de hele provincie Suleimaniya doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM waren er op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's) in Irak. IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, vingen op 31 december 2023 591.277 IDP's op en behoren tot de provincies met het grootste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Suleimaniya in Irak of returnees.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Suleimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw

hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de formele en de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting aangaande enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Verder onderbouwt verzoeker zijn middel als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKELEN 48/3 EN 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.- Verzoeker is geboren op (...) juli 1976 te Darban-I-Khan (Irak).

Verzoeker diende op 21 augustus 1998 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 juni 2005 werd verzoeker erkend als vluchteling.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen komt op 3.07.2025 tot de vaststelling dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en voor de de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan erkend worden

Verzoekende partij geeft toe dat hij drie keer is teruggekeerd naar Irak.

Verzoekende partij werp op dat deze beslissing genomen werd meer dan 20 jaar nadat verzoeker erkend werd als vluchteling.

SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen."

De bescherming die artikel 3 EVRM biedt, is absoluut en onvoorwaardelijk. In het geval van verzoeker en zijn gezin zijn er duidelijke gronden om te stellen dat hun terugkeer naar El Salvador een reëel risico inhoudt op een schending van dit fundamentele mensenrecht:

De vrees van verzoeker voor vervolging en geweld in Irak omdat dit land nog steeds een instabiele veiligheidssituatie kent.

Verzoeker is extreem voorzichtig geweest tijdens zijn reis naar Irak. Hij is vanaf de luchthaven naar zijn familie gegaan en is enkel daar gebleven. Verzoeker had nooit het gevoel veilig te zijn. Verzoeker is niet teruggekeerd naar de streek waar zijn persoonlijke problemen hebben plaatsgehad.

Wanneer de vluchtelingenstatus van verzoeker zou worden opgeheven vreest verzoeker opnieuw problemen en vreest hij voor zijn veiligheid, waarbij het niet uitgesloten is dat hij zou onderworpen worden aan folteringen of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Artikel 3 EVRM impliceert bescherming tegen niet alleen fysieke foltering, maar ook tegen ernstige psychologische schade die voortvloeit uit voortdurende bedreigingen.

Het vooruitzicht van terugkeer naar Irak zal bij verzoeker leiden tot ondraaglijke angst en stress, gelet op de veiligheidssituatie in Irak.

Bovendien is Irak het ontbreken van effectieve staatsbescherming maken dat terugkeer naar Irak onvermijdelijk een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.”

Voorts betoogt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is en hekelt hij dat (niet nader genoemde) specifieke omstandigheden niet beoordeeld worden aan de hand van een belangenafweging en dat zijn persoonlijke situatie niet behoorlijk werd onderzocht. Verder benadrukt hij sinds zeer lang in België te zijn, in 2005 erkend te zijn als vluchteling, zijn leven in België te hebben opgebouwd, zeer goed Nederlands te spreken, vast werk te hebben als taxichauffeur en gehuwd te zijn en drie kinderen te hebben. Hij stelt dat hij zich impliciet beroept op het recht op gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM en hekelt dat de commissaris-generaal hier niet afdoende op antwoordt in de bestreden beslissing. Verzoeker doet tevens gelden dat hij reeds meer dan twintig jaar erkend is als vluchteling en dat hij ondertussen zijn ganse leven heeft opgebouwd, “*zodat de beslissing van de Commissaris-generaal zeer laat komt ten opzichte van de initieel genomen beslissing en dat het persoonlijk nadeel van verzoeker ernstiger is ten opzichte van de inbreuk van verzoeker*”. Hij meent dat de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en dus tekort komt aan “*de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval*”.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 22 januari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin ze een analyse maakt van de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya in Irak onder verwijzing naar landeninformatie waaraan reeds gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de COI Focus “*Irak: veiligheidssituatie*” van 29 augustus 2025 (update) en de “*Country Focus: Iraq*” van EUAA van oktober 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

3.3.2.2. Voor zover verzoeker aanvoert dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden geschonden, dient erop te worden gewezen dat in het kader van huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de opheffing van de vluchtelingenstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

3.3.2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep*

worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze beginselen *in casu* geschonden acht.

3.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt opgeheven omdat (A) er in zijn hoofde actueel niet meer besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, nu (i) niet wordt betwist dat hij vrijwillig en op legale wijze meermaals van en naar Irak is gereisd, (ii) de door hem aangehaalde redenen voor zijn terugkeer naar Irak niet van die aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan het 'vrijwillige karakter' van zijn terugkeer, noch aan het besluit dat hij zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van zijn nationaliteit, (iii) zijn gedrag elke geponeerde vrees voor vervolging teniet doet, (iv) er gelet op de vaststelling dat hij weigert eender welk reisdocument en/of vluchtelingenpaspoort voor te leggen, alsook op de frequentie en het gemak van zijn terugkeren in de afgelopen drie jaren, een ernstig vermoeden bestaat dat hij veel vaker teruggekeerd is naar Irak dan hij wenst toe te geven en over een Iraaks paspoort beschikt, en (v) zijn lang verblijf in België, alsook het feit dat zijn gezin hier is, niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), noch onder de definitie van subsidiaire bescherming en bijgevolg niet weerhouden kunnen worden als reden voor behoud van zijn vluchtelingenstatus, en omdat (B) er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3 van diezelfde wet op te heffen.

3.3.4.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève luidt als volgt:

“Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit; (...)

Er dient aldus te worden nagegaan of verzoeker vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit, zijnde Irak.

3.3.4.2. De bewijslast ligt bij de commissaris-generaal, die moet aantonen dat de opheffingsgrond van toepassing is en dat aan de relevante criteria is voldaan. Het komt aan verzoeker toe om in het kader van het persoonlijk onderhoud hieromtrent duiding te geven.

De Raad stelt vast dat in de *“oproeping persoonlijk onderhoud (nieuw element)”* van 13 maart 2025 die zich in het administratief dossier bevindt – naast de strafrechtelijke veroordeling in hoofde van verzoeker en het feit dat dit nieuwe element het CGVS ertoe zou kunnen brengen verzoekers status in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet – uitdrukkelijk het volgende wordt vermeld:

“Verder blijkt uit uw dossier dat de omstandigheden op basis waarvan uw vluchtelingenstatus werd toegekend niet langer meer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status op te heffen o.b.v. artikel 55/3 van de Wet van 15 december 1980”.

Verzoeker werd derhalve nuttig ingelicht over de mogelijkheid tot de opheffing van de vluchtelingenstatus. Bovendien werd verzoeker opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud, omdat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 1 april 2025 toegegeven had teruggekeerd te zijn naar Irak, zoals hem aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud werd meegedeeld (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 mei 2025, p. 2). Verder werd in het dossier van zijn vrouw een e-mail teruggevonden met vliegtickets op datum van 25 januari 2025 op naam van verzoekers drie kinderen (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 3).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet dient te worden opgeheven. Ze motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

“Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier en uw verklaringen blijkt immers dat u tussen maart 2022 en mei 2025 drie keer bent teruggekeerd naar Irak. Uit een rapport van de Duitse luchtvaartpolitie (map landeninformatie – bron 1) blijkt vooreerst dat u op 25 maart 2022 op de luchthaven te Düsseldorf tijdens de uitreiscontrole in het bezit van uw Belgische vluchtelingenpaspoort, verblijfstitel en een boardingpass voor een vlucht naar Suleimaniya was. Gelet op de documenten die u neerlegde bij de controle, alsook dat het u ontbrak aan een reistoestemming voor Irak van de Belgische autoriteiten werd u bevraagd over uw reismotief. U verklaarde desgevraagd dat u uw familie wilde bezoeken. Nadat u door de Duitse autoriteiten op (de betekenis van) uw vluchtelingenstatuut werd gewezen gaf u aan alsnog te willen reizen. U verbleef tien dagen in Erbil en Suleimaniya waarna u terugkeerde naar België (CGVS 1, p.13-15).

U reisde samen met uw gezin op 25 januari 2025 opnieuw naar Irak. U reisde wederom via Düsseldorf naar Suleimaniya in het bezit van uw vluchtelingenpaspoort (map landeninformatie – bron 3). U verbleef twee weken in Suleimaniya en Erbil, en reisde hierna alleen terug naar België. Begin mei reisde u wederom terug naar Suleimaniya om uw gezinsleden op te halen, verbleef u er ‘twee weken en een paar dagen’, waarna u op 13 mei 2025 met uw gezin terugreisde naar België. U reisde telkens met uw Belgische vluchtelingenpaspoort (CGVS 2, p.3-6).

In casu wordt niet betwist dat u vrijwillig en op legale wijze meermaals van en naar Irak bent gereisd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van uw nationaliteit en dat u, overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood heeft aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn. Uit uw gedragingen blijkt de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u aangehaalde redenen voor uw terugkeer naar Irak zijn niet van dien aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het 'vrijwillige karakter' van uw terugkeer, noch aan het besluit dat u zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van uw nationaliteit. U hier naar gevraagd, merkte u op dat uw terugkeren ingegeven werden daar u uw familie wilde bezoeken, u hen mist en u uw vader, die al op leeftijd is, zijn kleinkinderen niet wilt ontzeggen (CGVS 1, p.14 ; CGVS 2, p.4). Op geen enkel moment tijdens uw verschillende reizen naar en verblijven in Irak kende u problemen. Niettegenstaande u aanhaalt dat u in Irak wel voorzichtig moet zijn, dat het gevoel van 100% veilig te zijn er niet is en dat, ondanks uw problemen in Irak heden bijna 30 jaar geleden zijn, 'er nog altijd iets van kan komen' doet dit alles geen afbreuk aan het feit dat u, de verschillende keren dat u terugkeerde naar Irak, nimmer problemen kende en u er zich ogenschijnlijk vrij kon bewegen tussen verschillende steden en verblijfsadressen bij familie en vrienden. Uw verklaringen dat de Koerdische autoriteiten niemand kunnen beschermen en u niet terugkeerde naar Darbandikhan, de plek waar uw problemen in de jaren 90 plaatsvonden, doen evenmin afbreuk aan deze vaststelling (CGVS 1, p.13-15 ; CGVS 2, p.7-9). Er kan hier immers dienstig verwezen worden naar de vaststelling dat, nog terzijde geschoven dat u geenszins aantoonde dat u niet in Darbandikhan bent geweest, zowel Suleimaniya als Erbil in Koerdistan gelegen zijn. U heeft zich bijgevolg aldus zelf en vrijwillig onder de bescherming van de Koerdische autoriteiten geplaatst. Het louter op algemene wijze opmerken dat u toch wel voorzichtig moet zijn, dat het leven hier (in België) meer geordend is en u zich hier geen zorgen hoeft te maken over uw veiligheid, volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Uw herhaalde terugkeer bevestigt dit.

Waar u nog opwerpt dat het op een misverstand berust dat u niet wist dat u met een K- en/of C-kaart niet mocht terugreizen naar Irak wijst het CGVS er op dat deze verklaring geen steek houdt (CGVS 1, p.15 ; CGVS 2, p.10). Er kan van u, een begunstigde van internationale bescherming, immers verwacht worden dat u zich terdege informeert over de documenten die u kreeg uitgereikt en welke rechten (en plichten) u overeenkomstig deze documenten heeft. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u reeds in maart 2022 door de Duitse autoriteiten, bij uw uitreis naar Irak, werd gewezen op (de betekenis van) uw vluchtelingenstatuut (map landeninformatie – bron 1), alsook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 1 april 2025. Dat u amper een maand later, wetende dat een terugkeer naar Irak op fundamentele wijze indruist tegen het oogmerk van internationale bescherming wederom naar Irak reist tart werkelijk elke verbeelding. Uw gedrag doet elke geponeerde vrees voor vervolging teniet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u, nadat u tijdens beide persoonlijke onderhouds geconfronteerd werd met uw verklaringen omtrent uw terugkeren, meermaals gewezen werd op uw medewerkingsplicht, alsook werd aangemaand uw (integrale) vluchtelingenpaspoort en elk ander (reis)document met betrekking tot uw terugkeren neer te leggen (CGVS 2, p.2-3, 6 & 10). In weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust heeft u dit evenwel nagelaten. De vaststelling dat u weigert eender welk reisdocument en/of vluchtelingenpaspoort voor te leggen, alsook gelet op de frequentie en het gemak van uw terugkeren in de afgelopen drie jaren bestaat er evenwel een ernstig vermoeden dat u veel vaker bent teruggekeerd naar Irak dan u wenst toe te geven. Dient er hierbij nog te worden gewezen op het feit dat een vluchtelingenpaspoort niet geldig is voor het land van nationaliteit waarvoor de vluchteling internationale bescherming geniet. Niettegenstaande u dit bij confrontatie met deze informatie ontkent is het hoogst opmerkelijk dat u zonder enig Irakees document of nationaal paspoort Irak hebt kunnen inreizen (CGVS 1, p.4 &15 ; CGVS 2, p.6). Bijgevolg bestaat ook hier een ernstig vermoeden dat u over een Irakees paspoort beschikt.

Waar u nog verwijst naar uw lang verblijf in België, alsook dat uw gezin hier is (CGVS 2, p.2) moet worden opgemerkt dat ook dit [niet volstaat om] bovenstaande bevindingen dat u herhaaldelijk en vrijwillig naar Irak terugkeerde om te buigen en uit uw eigen verklaringen nergens blijkt dat u zich niet opnieuw permanent in Irak zou kunnen vestigen. Het CGVS merkt hierbij op dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming en bijgevolg niet weerhouden kunnen worden als reden voor behoud van uw vluchtelingenstatus. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat onderhavige beslissing enkel inhoudt dat uw vluchtelingenstatus wordt opgeheven in toepassing van artikel 55/3 Vreemdelingenwet, maar bevat zelf geen verwijderingsmaatregel. Evenmin impliceert deze beslissing dat automatisch een einde aan uw verblijf in België zal worden gesteld. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beperkt er zich toe te herhalen dat hij drie keer is teruggekeerd naar Irak, hij er extreem voorzichtig is geweest, hij enkel bij familie is gebleven, hij nooit het gevoel had veilig te zijn en niet is teruggekeerd naar de streek waar zijn persoonlijke problemen hebben plaatsgehad, doch brengt hiermee geen concrete elementen of argumenten aan ter weerlegging van bovenstaande motieven.

Verder kan de omstandigheid dat de thans bestreden beslissing meer dan twintig jaar nadat verzoeker erkend is als vluchteling genomen werd, evenmin afbreuk doen aan de bovenstaande motieven. De Raad herinnert er in dit verband aan dat de mogelijkheid tot toepassing van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet

iuncto artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève niet beperkt is in de tijd en evenmin voorziet in termijnen waarbinnen een beslissing tot opheffing moet worden genomen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij intussen zijn ganse leven in België heeft opgebouwd, zeer goed Nederlands spreekt, in België vast werk heeft, gehuwd is en drie kinderen heeft, en dat zijn persoonlijk nadeel als gevolg van de opheffing van zijn vluchtelingenstatus zwaarder doorweegt dan het belang van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat het evenredigheidsbeginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad *in casu* enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet of nog steeds voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen of te behouden. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid. De commissaris-generaal was er dan ook niet toe gehouden hierover te motiveren.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* in hoofde van verzoeker actueel niet meer besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien hij minstens drie keer vrijwillig en op legale wijze naar Irak is gereisd en er een ernstig vermoeden bestaat dat verzoeker over een Iraaks paspoort beschikt. Deze vaststellingen volstaan om over te gaan tot opheffing van de aan verzoeker op 20 juni 2005 toegekende vluchtelingenstatus, te meer nu de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel is dat de verklaringen afgelegd door verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds van respectievelijk 1 april 2025 en 19 mei 2025 niet van die aard zijn om het behoud van de status te rechtvaardigen. De motieven daaromtrent worden niet weerlegd en blijven gehandhaafd.

3.3.4.3. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

3.3.5. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van januari 2024 als uit de “*Country Guidance Note : Iraq*” van EUAA van november 2024, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Suleimaniya voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Aldus is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, *in casu* niet relevant.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid redenen aan te halen tot het behoud van zijn status. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene, niet-geconcretiseerde wijze voorhoudt, kan niet blijken dat verzoekers specifieke omstandigheden en persoonlijke situatie niet of onvoldoende in rekening werden genomen. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de vluchtelingenstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij houdt op vluchteling te zijn in toepassing van artikel 1C van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT